

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Γεια σας μάλλον, γιατί ξέρω, τώρα που σου γράφω ότι είσαι μαζί με τον Γιώργο Μεσσάρη και δεν ρωτάω αν είσαστε καλά, μόνο ζηλεύω. Γιατί το φθινόπωρο στο Ιόνιο μου λέει ιστορίες και παραμύθια. Εκεί κοντά απέναντι έχω ζήσει πολλές αξέχαστες πημέρες, την παιδική μου και την εφηβική μου πλοκία. Και την παρεφηβική, την μετά την εφηβία, από το παρπόβος, μια ωραία λέξη για να εκφράσει το τυνείζερ που πάει να... εγκατασταθεί στη γλώσσα μας, όπως και τόσα άλλα.

Το φθινόπωρο στο Ιόνιο έχει κάπι χρώματα στα δειλινά του και κάπι όμορφες βροχές που ξεχωρίζει. Κι όταν το αναλογίζομαι συνδιασμένο με την παρέα σας γίνεται... ας χαμπλώναν τα βουνά νά 'βλεπα το Λεβάντε, νά 'βλεπα την Κεφαλονιά και το ωραίο Ζάντε... Γιώργο, σε κείνη την περιοχή μεγάλωσα, απέναντι από τη Ζάκυνθο, κι είναι τα χρώματα στα δειλινά του φθινοπώρου που ξεχωρίζουν στις νεανικές μου ονειροφαντασίες!

Κι έγραφα, που λες, τότε πάρποβος για την αγάπη:

*Σε ζητούσα στο μάκραιμα
του ορίζοντα που σβήνει,
σε ζητούσα στου δειλινού
τους μαγικούς πανσέδες,
στο Κάστρο που ερείπιο πα-
μονάχο εχει μείνει
και στ' άρωμα που σπάταλα
σκορπούν οι μενεξέδες...*

Τώρα που τα αναλογίζομαι τα νιάτα μου νοοταλγώ και το φθινόπωρο, το νοοταλγώ πολύ. Λές να γέρασα; Οχι, παιδί μου έχουμε τόσα να κάνουμε. Έχω τον κίπο μου, έβγαλα τις κουκίες και τις μπιζέλιες, φύτεψα ντομάτες, ξεβλαστώσαν τα ραδίκια κι ο μαϊντανός... δουλειές σου λέω με φούντες.

Ξέρεις κανένα συνταξιούχο που ξέρει κι αγαπάει τον κίπο, να με βοηθάει για λίγες ώρες, για καφεδάκι και, έ όλοι έχουμε ανάγκη για λίγο έξιρα χαρτζάλικι. Άλλα τι κουβεντιάζω με σένα, εσύ από πράσινο και φυσική ζωή απέχεις πόρω!

Να σου πω όμως. Σε θαύμασα και σε χάρκα στην περιγραφή της Σύμπος! Ήσουνα γλαφυρός και λυρικός. Είδα δυο πράματα στην περιγραφή της Σύμπος. Πρώτα την αγάπη που λουλουδίζει τη γλώσσα και δεύτερο ότι σε έχει αδικήσει η δημοσιογραφία! Αυτό το «πρέπει» και «επείγει» δε σ' αφένει να περιγράψεις, να εκφραστείς άνετα. Πρέπει να πεις τα τεχθέντα σταράτα!

Πάντως η περιγραφή σου για τη Σύμπος,

Πάνω: Με τον Γιώργο και την Νάταλη Μεσσάρη και τον Μιχάλη Κιτιμπρίδη σε ταβέρνα τής Σύμπος το 2014. Δεξιά: Έφω από το οικογενειακό σπίτι, όπου γεννήθηκε ο πατέρας μου στη Σύμπος (παλαιότερη φωτογραφία).

ήταν λογοτεχνική και ευχαριστίθηκα. Και χαίρομαι το ότι συνεχίζουμε την κουβέντα μας σαν να μνη έχεις φύγει από κοντά μας. Σε μακαρίζω και λέω πάντα το ταξίδι στην πατρίδα είναι αναβάφτισμα.

Η ΛΕΥΚΑ ΜΑΣ

*Όχι, αδελφή μου, ευχαριστώ
δεν θέλω τίποτα να στείλεις
Εκείνο που πεθύμποσα....*

*Το δέντρο μας έλεγα
της αυλής μας τη λεύκα...*

*Με τ' ασήμια της,
Τον ψύθιρό της στον άνεμο
και την ψυχή του πατέρα...
Την αγαπούσε τη λεύκα μας
μας έδενε την κούνια στο πιο χοντρό*

*κλαδί
μην την πληγώσει.*

*Τη λεύκα μας πόνεσα
και το πηγάδι το ρυχό*

με τη δροσιά του.

*Εκεί στη ρίζα πλάι
να ξαποστάσω ίθελα
απ τον αχό της πόλης
κι από τις έγνοιες της ζωής.*

*Να κρεμάσω τη νοοταλγία
τη μνήμη του παππού
και την αγάπη.*

*Αχ δεν το ξέρεις τι θα πει
να ζει μακριά απ το σπίτι
και να σου φέρνει η ανάμνηση
και τη στοργή τη σπιτική
των παιδικών των χρόνων.*

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Νάσαι καλά μ' έκανες πάλι να γελάσω,
όταν ακούω να μού λες ότι γέρασες!
Δεν γερνάμε από το σώμα, καλέ φίλε,

θρώπους του. Άλλωστε, ενώ στη Σύμπος δεν γνωρίζω κανέναν, στο Αργοστόλι υπάρχουν αρκετοί που τους θεωρώ φίλους και τους αγαπώ. Περιπτώ να πω ότι, φυσικά, είναι φίλοι τού Γιώργου, ο οποίος έχει δημιουργήσει έναν κύκλο γνωριμιών από πολύ ενδιαφέροντα άτομα.

Είναι γεγονός ότι τα Επτάνησα διαφέρουν πολιτιστικά από τα νησιά του Αιγαίου επειδή δεν έζησαν 400 σκλαβιάς κάτω από τους οθωμανούς, με μεγαλύτερη επιρροή από την Ευρώπη και κυρίως την Ιταλία.

Δυστυχώς, Γρηγόρη, δεν μπορώ να σε βοηθήσω στον κίπο γιατί εγώ μεγάλωσα στα μπαλκόνια τής Αλεξάνδρειας και αυλή μας ήταν οι δρόμοι, επειδή τότε δεν υπήρχαν τόσα πολλά αυτοκίνητα. Σαν παιδιά σπάσαμε πολλά τζάμια με τις μπάλες μας και ακούσαμε πολλές κατσάδες από τους γείτονες όταν κάναμε φασαρία που τους ενοχλούσε. Η μάνα μου, πάντως, είχε τρεις γλάστρες με γιασεμί που σκόρπιζαν το άρωμά τους όταν βράδιαζε, ενώ εγώ δεν μπορώ να κρατήσω δύο φυτά ζωντανά στα μπαλκόνι μου.

Χαίρουμαι που σου άρεσε το ρεπορτάζ μου για τη Σύμπος που δεν προϊόντιο λογοτεχνικού μου ταλέντου, αλλά έκφραση αγάπης, γιατί η αγάπη έχει αυτή τη δύναμη - να σε κάνει και λογοτέχνη.

Σε κάποια συνομιλία μου με τον Αρχιεπίσκοπο κ. Στυλιανό τού είπα ότι η ποίηση με τρομάζει και μού έδωσε μια συνέντευξη για την Ποίηση, που πιστεύω ότι είναι η καλύτερη που έχω γράψει. Γι' αυτό και όπως όλοι οι αναγνώστες μας απολαμβάνω τα ποιήματά σου.

Τώρα που έχω λύσει τα αρχικά τεχνικά προβλήματα που πολύ με ταλαιπώρησαν, η Ελλάδα όχι μόνο δεν με πληγώνει, αλλά επουλώνει τις πληγές τής ξενιπιάς, αν και θα διαφωνήσουν εκατομμύρια αδελφιά μας εδώ, που ζουν τον εφιάλτη των Μνημονίων...

Προσωπική μου άποψη είναι πώς το μεγαλύτερο τίμημα πληρώνουν με τη δυστυχία τους οι αθώοι που δεν ευθύνονται για το κακό που βρήκε την πατρίδα μας, δηλαδή οι νέοι, οι πλικιώμενοι και οι μεροκαματιάρηδες...

Αυτά, καλέ φίλε, μέχρι με την επόμενη Τετάρτη που θα σου γράψω για την επίσκεψή μου στην Κεφαλονιά...

από την ψυχή γερνάμε... Ασφαλώς τα χρόνια βαραίνουν το σώμα και μάς ταλαιπωρεί με ποναλάκια εδώ κι' εκεί, γερνάνε τα μπχανήματα από ατσάλι και χαλάνε και τα πετάμε στα σκουπίδια επειδή δεν έχουν ψυχή. Αλίμονό μας αν αφήσουμε να γεράσει η ψυχή μας γιατί τότε θα είμαστε για τα σκουπίδια. Έχω δει νέους γερασμένους έτοιμους για τη χωματερή επειδή άφοσαν τη ψυχή τους να ξεφτίσει και ξέρω κάπι αιωνόβιους με νεανική ψυχή. Και θα το πάω λίγο πιο μακριά. Εχει πεθάνει ο Παλαμάς, ο Καζαντζάκης, ο Σεφέρης, ή ο Ελύτης για να αναφέρω μόνο λογοτέχνες; Άλλα ας μην μιλάμε για γηρατεία όταν ο πλίον ακόμη λάμπει στην Ελλάδα Νοέμβριο μήνα και στην Αυστραλία μας που ετοιμάζεται για τα... καλοκαιρινά Χριστούγεννα! Ο Γιώργος και η Νάταλη Μεσσάρη επέστρεψαν στην Ελλάδα ύστερα από έναν αξέχαστο μήνα στη Ρωσία, όπως ο ίδιος θα μάς περιγράψει τις εμπειρίες του. Τους υποδέχτηκα στο ξενοδοχείο και περάσαμε μια όμορφη βραδιά φιλοξενούμενοι τής κας Νίκης Καλτσόγια, μας κλασικής ελληνίδας οικοδέσποινας.

Σήμερα θα τους συνοδεύσω στην Κεφαλλονιά όπου θα με φιλοξενήσουν μια βδομάδα και πρέπει να πω ότι έχω υιοθετήσει αυτό το νησί σαν δεύτερη ιδιαίτερη πατρίδα μου, όχι μόνο για τις ομορφιές του, αλλά για τους αν-